

(rozhovor s písničkářkou Magdou Brožkovou)

Letošní Prázdniny v Telči byly i tak trošku o zraněních. Ruka Honzy Brože, spálená dlaň Jeronýma Lešnera, "silniční lišej" Tomáše Hofrichtera.

Ale byl i jeden moment, kdy jsem měl o jednu účinkující malinko strach. Dramaturg Medvěd totiž postavil Magdu Brožkovou na balkon na nádvoří, do výše tak deseti metrů nad zemí a protože Magda není zrovna postavy a la Mitchellová, stála ještě na praktikáblu. Ale Magda to zvládla a strach nebyl z jejího vystoupení patrný.

Magda, celým jménem Magdalena Brožková, je z krásného kraje, v jehož centru leží i její rodiště - Turnov. Její pěvecké dráha nemusela vůbec nastat, kdyby se v dětství nepodařila operace uzlíků na hlasívkách. Ale snad i tato událost dala

Magda Brožková

foto: archiv M. Brožkové

Magdinu hlasu krásně temné zabarvení, kterého si nemohla nevšimnout Pavla Marianová v roce 2000 na jabloneckém předkole Folkového kvítku.

Na Folkovém Kvítku obsadila Magda dvakrát třetí místo. Hrála a zpívala s kapelou Ontario z Jablonce nad Nisou a s kapelou Rebel z Rovenska pod Troskami.

Za písničku *Noc v Plzni* získala autorskou Portu na Dětské portě.

Kromě demosnímku se šesti písničkami vydala v roce 2002 první CD s názvem **V kraji**

slunečnic

V současnosti Magda žije v Praze a v době tohoto rozhovoru probíhá mastering nové připravované CD.

Magdo, řekni nám něco o novém připravovaném cédéčku. V čem se například liší od Slunečnic?

Nové CD se jmenuje ***Rendez-vous s Magdalenou Brožkovou***. Stejně jako první deska bylo natočeno ve studiu Jirky Maška Good Day Records. Novinkou je, že nám Jirka tuhle desku i vydává. Je na ní jedenáct písniček plus jeden bonus, kterým je písnička Jedna z vin nahraná ve stejné podobě jako jsem ji hrála na portě v Ústí nad Labem. Jinak myslím, že oproti prvnímu CD je aranžérsky vyrovnanější. Určitě i proto, že V kraji slunečnic byla deska "já a moji hosté", a teď je to "já a moje kapela se kterou už rok vystupuju." Samozřejmě ale pár hostů máme. A to Petra Novotného na klávesy a bezpražcovou baskytaru (Petr nám taky zčásti pomohl jako hudební a zvukový režisér-společně s Jirkou Maškem), Petru Kvasničkovou na klavír, Davida Landštofa s perkusemi a Ivana Myslikovjana na altsaxofon a elektronický dechový nástroj EWI. Obal je složen z fotografií Tomáše Tesaře, kterého nám zapůjčil časopis Reflex.

Kromě hraní s kapelou a sólového vystupování jsi součástí tria Ježibabinec spolu s Martinou Trchovou a Žofkou Kabelkovou. Víš, že chystáte derniéru, ale stejně vystupujete poměrně dlouho. Říká se, že dvě zpěvačky v kapele už můžou být problém, ale jak to vy tři holky děláte, že vám to tak ladí a to nejen hudebně?

Ono nám to hudebně ladí? Tak to je příjemná zpráva. A to, že nám to ladí lidsky, to může být i tím, že se vídáme docela zřídka :-). Ne, já myslím, že právě to, že jsme tři, je šťastné řešení. Kdyby byl problém mezi dvěma z nás, je tu třetí, která vytvoří most. Ale musím říct, že zatím to nijak zvlášť potřeba nebylo. Například na chlapy máme úplně jiný vkus, tak kvůli čemu bychom se měly hádat :-).

Můžeš nám něco říct něco o své současné kapele ?

Jak už bylo řečeno, kapela se jmenuje Rendez-vous. V trošku jiném složení vznikla už v roce 1997 s názvem Marigold. Kapelníkem, elektrokytaristou a příležitostným zpěvákem je Robert Blahout, doprovodným kytaristou a opět příležitostným zpěvákem je Honza Vávra, na baskytaru hraje Adam Radiměřský a na bicí Martin Kužel. O autorství se dělím hlavně s Robertem a Honzou.

Na Slunečnicích mě kromě hudby zaujaly i texty. V době, kdy jsi je skládala ti nebylo ani dvacet let a přesto se mi zdají dost zralé. Máš nějakou literární průpravu a jak vlastně své texty tvoříš?

Předem děkuju za pochvalu. Opravdu si toho vážím, protože na textech mi hodně záleží. Většinou píšu tak, že mi spadne do hlavy úryvek a od něho potom odvíjím zbytek textu. Většinou píšu v noci, ale může mě to popadnout kdykoli. Z literární průpravy toho za sebou moc nemám. S psaním textů mi asi nejvíc pomohly konzultace s Jiřím Moravským Brabcem. Je to textař, kterého si moc vážím. Velkým přínosem je samozřejmě i sledování konkurence.

Tvá barva hlasu by byla slušivá i v jiných žánrech než je folk. Byť zatím nemáš věk na žánr zvaný v Čechách šanson, cítím ho tak trošku "mezi linkami". Chtěla bys někdy něco podobného zkusit?

Určitě! Potřebovala bych si toho zkusit co nejvíc, i proto, abych se, jak se říká, našla. Šanson je určitě jedním ze žánrů, které mě lákají. Díky bratrovi a jeho kapele (Funk corporation) jsem se dostala i k funky a soulu. Mám ráda rock, blues a další. Taky mám za sebou kurz muzikálového herectví na JAMU v Brně. Muzikál je krásná věc, když je napsaný tak kvalitně, jako například Hello, Dolly!, Hair, West side story nebo My fair lady. A můžu-li být troufalá, tak nikdy mě nepřestane fascinovat ani opera.

Vím, že tvá tvorba nevyrostla jen sama od sebe, ale dost ti pomáhá a pomáhalo i tvé rodinné zázemí. Mohla bys nám něco o svém zázemí říci?

Bez rodinného zázemí bych určitě nebyla tam, kde jsem. V naší rodině se hudbě jako první věnoval děda. Díky němu se k ní dostal i můj táta. Hrál na bicí, kytaru a další spoustu nástrojů, z nichž se dodnes věnuje aktivně už jen houslím v Turnovském

Magda Brožková jako písničkářka na Zahradě

foto: Vít Školník Urban ©

orchestrálním sdružení. O mamce a sestře všichni víme, že mají hudební sluch a umí zpívat, ale obě se bohužel zatím stydí. Sestra ale přesto ve škole, kde učí, hraje na klavír a flétny. Bratr studuje hru na bicí na konzervatoři v Teplicích a kromě hraní ve funku a dechovce Turnovance má před sebou turné se Severočeskou filharmonií v Carmina Burana. A aby toho nebylo málo, jeho přítelkyně - zpěvačka Zuzana Pecová se právě dostala do třetího kola soutěže Česko hledá superstar 2. Ještě musím dodat, že rodina není jen hudební. Oba pradědové psali a obě babičky a prababička hrály divadlo (což je mimochodem moje druhá láska).

Při každém našem setkání jsem měl pocit, že žiješ jakoby v letu a snažíš se žít naplno. Máš nějaký cíl jako zpěvačka a autorka, byť patříš k nejmladší generaci? Nemám na mysli jen ceny v soutěžích, ale i to čemu se říkalo v románech "dívčí snění"?

Určitě se snažím žít naplno! Protože jsem člověk hrozně společenský a lidi a přátelé jsou pro mně nejdůležitější, snažím se stihnout každou příležitost být s nimi. Stačí, když se podívám večer na zprávy a hned si uvědomím, že se kdykoli může cokoli stát. Dalo by se říct, že si užívám, dokud to jde. Myslím, že můžu být jenom vděčná osudu, že ve svých dvaceti letech jsem zažila pomalu víc, než někdo jiný za celý život. Někdy se až trochu stydím, že mám tak šťastný a plný život, když někteří druzí na něj právo nemají.

Co se týká dívčího snění, tak je to samozřejmě šťastná a zdravá rodina, muž, který hlavně musí umět vařit a přibližně tak dvě děti :-). Další sny už nejsou výlučně dívčí a patří mezi ně samozřejmě ty hudební, pak herecké a lidské. Ale konkrétní příklady si nechám pro sebe.

V současnosti bydlíš v ulici v Praze 4 s názvem Na paloučku, kde se by hospodě stejného jména schází i parta folkařů. Můžeš o těch jamech a sejšnech něco říci?

A teď se budu chvilku stydět. Byla jsem zatím jenom na jednom z těch večerů a navíc jsem se tam ocitla trochu omylem. Věděla jsem, že má proběhnout, ale termín mi vyklouzl z hlavy. Jednou jsme s kamarády končili pochůzku po nuselských hospůdkách a ocitli jsme se najednou Na Paloučku. Bylo to moc příjemné překvapení vidět a slyšet zase Matěje Raka, Michala Knébly a další. Jsou to lidé, které vždycky ráda vidím.

Cos ráda poslouchala jako malá holka a co posloucháš jako o trochu větší holka?

Jako malá Madla jsem usínala při Hurvínkovi. Z hudby jsem poslouchala nejčastěji asi Petra Nováka, protože si ho rodiče často pouštěli. Stejně tak Lenku Filipovou, Martu Kubišovou nebo Karla Kryla. Taky mě například brali na koncerty Jaroslava Hutky. Ale určitě došlo i na Dádu Patrasovou a Lucku Vondráčkovou.

Dnes toho poslouchám spoustu. Z české hudby je to Mig 21, Chinaski, Oskar Petr, Vladimír Mišík a další. Za Slovensko třeba skupina No name. Mile mě taky překvapila poslední deska Martina Maxy a Lenky Filipové. Hodně mě oslovuje Daniel Landa a hlavně jeho texty a aranžérské schopnosti. Jedním z největších českých zpěváků je pro mě Petr Kolář.

Ze světové scény mám v přehrávači často desky Alanis Morissette, Robbieho Williamse, Red Hot Chili Peppers a hlavně moje oblíbené zpěvačky Arethu Franklin a Dusty Springfield. Obrovským zážitkem pro mě byl i koncert Jamese Browna.

Plánujete s kolegyněmi Martinou a Žofkou nebo i s jinými spřízněnými dušemi nějaké pokračování Ježibabince?

S holkama jsem se shodly, že derniéru bude mít jen Ježibabinec a ne naše spolupráce. Takže se budeme snažit něco vymyslet. Už padlo pár návrhů... Slepčinec apod. :-)

Jsi stálou návštěvnicí festivalů. Máš nějaký oblíbený?

Oblíbený je každý, kde se sejde dobrá parta lidí. Takže většina. Jmenovitě je to Samsonova Muzika v Hrádku, Růže v Jindřichově Hradci, letošní Zahrada i Kyjov se vydařily, a samozřejmě Telč. Až letos jsem měla příležitost zjistit, co znamená, že Prázdniny v Telči jsou způsob života. Byla to asi nejkrásnější "dovolená". Takže tímto děkuju všem organizátorům a nejen telčským.

Martině Trchové a Karolíně Skalníkové jsem položil otázku, zda jim něco dává umělecká kritika? Co si o tom myslíš ty?

Kritika je rozhodně nedílnou součástí! Pro mě je inspirací i hnacím motorem (a teď nešplhám :-))

A na závěr, kde tě můžeme v nejbližším období vidět a slyšet?

V nejbližší době budu k slyšení například na desce :-). Jinak Ježibabinec hraje 26. listopadu v Litvínově, 2. prosince v Trojické. Křty s kapelou začnou 13. prosince v Městském divadle v Turnově, kde nám bude hostovat a novorozeně křtít skupina Bůhví. Z toho mám velkou radost, protože si jich jako muzikantů velice vážím. (Mimochodem člen této skupiny Martin Hrubý nám napsal i sleeve-note na obal desky.) V lednu se chystá křest taky v Praze a to 19.1. v Malostranské besedě, kde budeme hosty skupiny Žalman a spol.

Až budou další termíny, objeví se rozhodně na našich stránkách <http://rendez-vous.webpark.cz>

Přijďte nás podpořit.